



Piektdiena ● 2021. gada 23. jūlijs

CENA tirdzniecībā 0,80 EUR

Izcīna medaļas

12.



Sagaida pie pilsētas robežas. Ciemiņus sagaidīja pašvaldības pārstāvji, Saeimas deputāte un pats Balvu Vilks.

Svētku auto Ziemeļlatgalē. Svētku sveicinātāja aktrise Katrīna Grīga un Balvu novada vadītājs Sergejs Maksimovs.



Paliks piemiņai. Trešdien novada vadītājs Sergejs Maksimovs un svētku vēstnesis Jānis Grigālis atklāja īpašo svētku plakātu (foto).



Balvi uzgavilē. Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku vēstneši ne mirkli nešaubījās, ka Balvu novadam ir, ar ko lepoties, it īpaši ar pūtēju orķestri "Balvi".

“Saulesvija” ieripo Balvos

Edgars Gabranovs

12.jūlijā ar pirmo norisi “Saulesvija”, kas simbolizē svētku gājienu, sākās Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētki. Trešdien svētku organizatori ar Ziemeļlatgales pašdarbniekiem sasveicinājās Balvos, tādējādi sākot paldies ikvienam svētku dalībniekam.

Atgādinām, ka ceļš “Saulesvija” veidots kā klātienē mirkļu un video fiksējums norisēs, kurā nepilnas stundas garumā ikvienā pašvaldībā īpašais Svētku vēstnesis kopā ar atraktīvu ceļotāju-sveicinātāju nodod svētku organizatoru pateicības un dāvanas ikvienam, kurš gatavojās XII Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem, apguva svētku repertuāru, veidoja aizraujošus video sveicienus un video priekšnesumus, piedalījās videoklipu filmēšanā. Balvos “Saulesvijas” dalībniekus sumināja svētku vēstnesis diriģents Jānis Grigālis, sveicinātāja aktrise Katrīna Grīga, režisore Edīte Silķēna un Saeimas deputāte Evija Papule. Tiesa, ciemiņiem ar plānoto stundu bija par maz, lai mūspuses divdesmit četriem kolektīviem ar vairāk nekā

pustūkstoti pašdarbniekiem pateiktu Paldies. Ne velti brauciena epilogā svētku vēstnesis J.Grigālis neslēpa savīļņojumu, lakoniski pavēstot: “Tradīciju jūs noturējāt!” Savukārt svētku sveicinātāja K.Grīga mudināja atcerēties, ka deja, dziesma un mūzika mums dāvā spēku: “Šodien bija brīži, kad es tiešām gandrīz apraudājos – cik skaisti un dvēseliski... Paldies Balviem, jūs esat vislabākie!” Arī Saeimas deputāte E.Papule neslēpa, ka savīļņojums, kas viņu pārņēmis, apgrūtināta atrast vispareizākos vārdus: “Jūs šodien esat sarūpējuši vienkāršus, sirsnīgus un līdz asarām patīkamus svētkus. Mēs esam varena tauta, mēs esam stipra tauta, ja mums ir tādi bērni. Mēs esam varena tauta, mēs esam gudra tauta, ja mums ir tādi skolotāji. Mēs esam vienkārši jauka tauta, ja mums ir tādi vecāki, kuriem ir šādi bērni. Dziesmu svētki mums vienmēr būs ne tikai sirdī, prātā, atmiņās, bet veltīti arī mūsu dzīves un valsts nākotnei. Šis savīļņojums noteikti Balvus darīs vēl stiprākus. Gan jau tiksimies arī Rīgā...”

Līdz 15. augustam VEF kultūras pili ir skatāma Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju norišu #dziedundejo2021 izstāde – “Radi rotājot”, kurā apkopoti labākie Latvijas skolu audzēkņu 550 darbi dažādās tehnikās – keramikā, tekstilā, kokā, metālā, papīrā un citos materiālos (ieeja bezmaksas no plkst. 10.00 līdz 18.00).

* Turpinājums 14.lpp.



9 771 407 49 840 57 ISSN 1407 - 9844

Laikraksts iznāk kopš 1950. gada 5. marta ● Nr. 55 (9336)

Saņem pateicību par darbu pandēmijas laikā

Neatturēja pat mājinieku iebildumi

28.jūnijā Viļakas estrādē vairāki bijušie Viļakas novada iedzīvotāji saņēma novada pašvaldības Atzinības un Pateicības rakstus par pašizliedzīgu darbu un ieguldījumu novada attīstībā, kā arī par novada popularizēšanu un atpazīstamības veicināšanu starptautiskā līmenī. Šogad vissirsnīgākie paldies vārdi izskanēja cilvēkiem, kuri cīnījās Covid-19 frontes pirmajās līnijās. Viņu vidū bija arī skolas apkopēja **ILONA KOŅAHINA**, kura, neraugoties uz mājinieku iebildumiem, neatteica nomainīt slotu un spaini pret aizsarguzvārci un sejas masku, lai dotos palīgā Viļakas Sociālā aprūpes centra kolektīvam Covid-19 uzliesmojuma laikā.

Sen zināms, ka cilvēka patiesā būtība atklājas krīzes situācijās. To pierādīja arī Ilona Koņahina, kura nenobijās un atsaucās aicinājumam palīdzēt Viļakas Sociālās aprūpes centra darbiniekiem viņu cīņā pret Covid-19 uzliesmojumu aizvadītajā ziemā.

Kolektīva kopsapulcē, noklausījies Viļakas Valsts ģimnāzijas direktores Sarmītes Šaicānes aicinājumu izlīdzēt sociālajam aprūpes centram grūtajā situācijā, Ilona daudz nešaubījās pirms piekrita, kaut daudzi atteicās. "Saprotu, ka meitenes nobijās, sakot: -Mums ir ģimenes, mums ir mazi bērni, mēs negribam saslimt ar Covid-19. Es pati aizgāju pie Daigas Ušupnieces un piedāvāju iesaistīties," stāsta Ilona, piebilstot, ka zināma loma bija tam, ka sākumā viņa tā īsti neticēja vīrusa negantūmam, arī mājas kredīta atmaksāšanai vajadzēja papildus ienākumus.

Āda noberzta līdz asinīm

Pirms Ziemassvētkiem sākusi darbu aprūpes centrā, Ilona veica ne tikai apkopējas pienākumus, bet visu, kas tajā brīdī bija nepieciešams, tostarp mainīja pamperus un klāja gultas Covid-19 slimniekiem. Tikai brīdī, kad kādu iemītnieci smagā stāvoklī aizveda uz slimnīcu, viņa sāka apjaust, cik bīstama ir šī slimība. Sevišķi sieviete baidījās pārnest vīrusu mājās, jo jaunākā meita slimo ar astmu. Viņa atklāj, ka mājinieki sākotnēji ļoti pretojās lēmumam strādāt ar Covid-19 pacientiem: "Vienīgais mani atbalstīja vecākais dēls, kurš dzīvo Vācijā, bet visvairāk baidījās piecpadsmitgadīgā meita Annija. Vīrs arī bija sašutis, sakot: - Kur tu iesaisties? Kur tu bāz savu galvu? Tu vienmēr visus gribi glābt, visur iesaistīties."

Lai pārliecinātos, ka neatnesīs bīstamo vīrusu mājās, katru nedēļu Ilona līdz ar citiem darbiniekiem taisīja Covid-19 testu, kas ar dievpalīgu vienmēr izrādījās negatīvs. Sieviete stingri ievēroja drošības noteikumus – valkāja aizsargapģērbu, sejas masku un cimdu, kas, katrā istabā ieejot, bija jānomaina. Kustēties un strādāt šādā uniformā bija ārkārtīgi grūti. "Speciālajā halātā bija karsti, tas bija plats un visur aizķērās. No sejas maskas nēsāšanas āda aiz ausīm bija noberzta līdz asinīm," dažas no grūtībām uzskaita viņa. Būdam cilvēks, kurš viegli pielāgojas un nebaidās smaga darba, visus pienākumus Ilona veica ar entuziasmu. Grūtākās izrādījās pirmās dienas, kamēr viņas savulaik operētā mugura pierada pie lielās slodzes. Jau pēc trim, četrām dienām Ilona uz darbu gāja ar prieku: "Pat mazliet skumu, kad pēc aptuveni pusotra mēneša bija jāiet prom." Sevišķi čaklo darbinieci priecēja aprūpes iestādes draudzīgais, izpalīdzīgais kolektīvs un laipnā, labestīgā direktore Līna Barovska. Arī direktore bija apmierināta ar apkopējas strādīgumu, tādēļ arī pēc Covid-19 uzliesmojuma vairākkārt aicināja viņu aizvietot atvaļinājumā esošās darbinieces.

Ilonas izpratne par vakcinēšanās nepieciešamību veidojās pamazām. Arī tagad viņa mulsina sociālajos tīklos izplatītā negatīvā informācija: "Pirms kāda laika jau biju pieteicies vakcīnai, taču atdevu to vecākajam dēlam, kurš brauca uz Vāciju un bez potēšanās nevarēja. Bet es noteikti vakcinēšos. Ja rudenī atkal nāks kārtējais Covid vilnis, labprāt atkal



Foto - A.Kirsanovs

Kopā ar četrkājaino draugu Leksusu jeb Leksi. Viens no Ilonas vaļaspriekiem ir kopā ar meitu izdomāt aizvien jaunus piemājas dekorus no dažādiem neparastiem, pa rokas pieejamiem materiāliem.

došos palīgā, neatteikšos," apgalvo uzņēmīgā sieviete.

Viļakā ieprecējās un palika

Ilona ir rugājiete. Uz dzīvi Viļakā pārcēlās pēc apprecēšanās ar pirmo vīru. Diemžēl laulība nebija īpaši veiksmīga. Pēc kāda laika, kad abu dzīvesbiedru ceļi šķīrās, Ilona tā arī palika Viļakā. Sākumā Garnizonā noirēja dzīvoklīti. Vēlāk iepazinās ar otro vīru un pirms kāda laika iegādājās māju pie pašas Viļakas pilsētas robežas. Pie smaga darba viņa ir radusi. Strādājusi dažādus vienkāršus darbus, tostarp par trauku mazgātāju skolas ēdnīcā un apkopēju. Bezdarbnieku kursos ieguvusi konditora izglītību, Ilona saprata, kā šī nodarbošanās viņai patik. Lai gan atrast darbu jaunajā specialitātē pagaidām nav izdevies, viņa labprāt iepriecina mājiniekus ar pašas ceptām tortēm un pīrāgiem. Arī "Alfa"

kursa dalībnieki baznīcā ar prieku novērtē viņas gatavotos gardumus. "Ēst gatavot man tiešām patīk," atzīst sieviete.

Ilona lepojas ar saviem trim bērniem. Vecākais dzīvo un strādā Vācijā, vidējais dēls, 17-gadīgais Sandis, vasaras brīvlaikā piepelnās vietējā uzņēmumā "Ķira", bet 15-gadīgā Annija ir liels izpalīgs mammai visos mājas darbos un ir ļoti radoša personība - mācās mūzikas skolā un labi zīmē. Mamma ar meitu aizrāvušās ar dažādu pagalma dekoru izgatavošanu. Mājas priekšā atgādina modernās mākslas izstādi, kurā katrs no nelielajiem dekorāriem ir pašu izdomāts un izgatavots.

LĪNA BAROVSKA, Viļakas Sociālā aprūpes centra vadītāja:

Pirmais vārds, ar ko varu raksturot Ilonu, – viņa ir drosmīga. Ilona bija vienīgā, kura nenobijās un atnāca palīgā, sakot tādu frāzi: "Kurš gan cits, ja ne mēs viens otram palīdzēsīm?!" Viņa uzreiz lieliski sastrādājās ar kolektīvu un ļoti labi sapratās ar veciem cilvēkiem. Ilona ir ļoti atbildīga un strādīga.

Turklāt materiāli piemeklēti gluži netradicionāli. No sazāģētām riepām izdevies skaists gulbis, sēņu izgatavošanai izmantotas parastas alumīnija bļodas, bet žirafe izveidota no plastmasas pudelēm un ūdens bunduļa. Pielietojumu atradis pat savu laiku nokalpojies vērpjamais ratiņš.

Paļaujas uz Dieva žēlastību

Ilona apgalvo, ka nekādu īpašu vaļasprieku, ar ko palepties, viņai nav. Toties nozīmīgu vietu dzīvē ieņem reliģija. Būdam Viļakas katoļu draudzes locekle, katru piektdienu un svētdienu Ilona apmeklē dievnamu, nekad neatsakot palīdzēt baznīcas uzlabošanas vai apkārtnes sakārtošanas darbos. "Piemēram, sudraba krāsā nokrāsotais jumtiņš ir mans un meitas veikums," lepojas viņa. Viņa nebeidz slavēt katoļu draudzes prāvestu Guntaru Skutelu: "Viņš ir ļoti sirsnīgs un izpalīdzīgs - jebkurā laikā pie viņa varam vērsties pēc padoma vai palīdzības."

Taujāta, kā jutās, saņemot pateicību par darbu Covid-19 pandēmijas laikā, Ilona stāsta, ka tā īsti prieku tajā dienā izjust nevarēja, jo par apbalvošanas ceremoniju brīvdabas estrādē uzzināja, pārnākusi no nakts maiņas: "Biju tā pārgurusi, ka pat nepiedalījos kopīgajā bildēšanā. Sagaidīju apbalvojumu, atvainojos un devos mājās gulēt."

Tomēr Ilona priecājas un lepojas par viņai izrādīto godu. Šis ir Ilonas pirmais apbalvojums, tāpēc viņa jūtas savīļnota: "Nekad mūžā man neviens nekādu apbalvojumu nebija pasniedzis vai teicis paldies vārdus par kaut ko manis paveiktu. Tagad Atzinības raksts nolikts redzamā vietā manā istabā."

✓ "Speciālajā halātā bija karsti, tas bija plats un visur aizķērās. No sejas maskas nēsāšanas āda aiz ausīm bija noberzta līdz asinīm."

“Ermoņiku skaņām” Medņevā jau 15 gadi

17.jūlijā Medņevā notika pasākums “Ermoņiku skaņas 15”. Uz īpaši šim notikumam ilgi meklētas un gatavotas skatuves kāpa tautas muzikanti un dziedātāji no tuvākām un tālākām vietām.

Lai svētkos apmeklētāji justos drošāk, pasākums notika aiz tautas nama, vecajā stadionā. Cilvēki no tautas nama varēja paņemt krēslus un apsēsties sev ērtā vietā un attālumā. Uz rītiem uzbūvētā skatuve no organizatoriem bija prasījusi tiešām lielu darbu un finanses, bet tas bija tā vērts - to vēlāk atzina visi, kuri uz tās uzstājās. Jau pašā sākumā Medņevas pagasta kultūras dzīves vadītāja Skaidrīte Šaicāne atzina, ka šos svētkus gaidījusi gan ar prieku, gan zināmām bažām. “Pat neticas, ka pirmo reizi mēs Medņevas tautas namā sanācām pirms 15 gadiem. 2006. gadā - tādi bailīgi, apputējušām un no skapjaugšas noņemtām ermoņikām. Šodien mūsu vidū ir daudzi, kuri uz šiem svētkiem brauc ik gadu. Ceram, ka koncertu dzird ne tikai šeit atnākušie, bet arī kaimiņu ciemos,” teica Skaidrīte. Viņa atzina, ka šis ir viņas mīļākais pasākums, kura rīkošanā ieliek sirdi un dvēseli. Un kā nē, ja muzikanti viņai zvana no malu malām, uzdodot vienu un to pašu jautājumu - kad būs ermoņiku festivāls? Viņa aicināja ar aplausiem godināt aizsaulē aizgājušo Viduču skolas skolotāju Zigismundu Kokoreviču, kurš ar saviem audzēkņiem apkārt stadionam iestādīja bērzus. Skolēnu, kas izmantotu veco stadionu, nav, bet šī ir lieliska vieta vasaras zaļumballēm, kā vakara gaitā daži dejotāji nodēvēja ermoņiku svētkus. No Daugavpils atbraukušais ermoņiku spēlmanis Aleksandrs Boginskis neslēpa, ka tālais ceļš netraucē braukt uz Medņevu, jo var uzspēlēt gan pats, gan dzirdēt citus muzikantus. Viņš savas dziesmas liek *youtube* kanālā, bet ermoņikas ir gatavotas tieši viņam. “Neraugoties uz karstumu, bija prieks par tautas muzikantu un publikas atkalredzēšanos. Kopības sajūta aizēnoja visus grūtumus,” atzina Maija Arena no Rankas.

Pasākumu atklāja ar īpašo Skaidrītes šiem svētkiem sacerēto dziesmu “Mēs sanākam kopā ermoņikās”.



Vakara vadītājs Guntis Skrastiņš paliela Skaidrīti. Guntis Skrastiņš šo pasākumu vadīja jau trešo reizi, viņš veltīja labus vārdus pasākuma rīkotājai Skaidrītei Šaicānei, kā arī ar atraktīviem jokiem izsmidzināja publiku. Skaidrīte atzina, ka viņai spēku dod dalībnieku un apmeklētāju prieks un Dieviņš, kurš “apjož savu zelta jostu ap to manu augumiņu.” Aktieris un dziedātājs Medņevu nodēvēja par ermoņiku galvaspilsētu.



Uzstājas kapela “Egle”. Initas Raginskas vadītā kapela skatītājus iepriecināja ar senām un jaunākām dziesmām. Ermoņikas klausīja Jāņa Logina rokām.



Pasniedz Pateicības rakstus. Par tautas mūzikas tradīciju saglabāšanu un popularizēšanu tos saņēma visi muzikanti un atbalstītāji. Kopā īpašniekus atrada 38 Pateicības raksti, tos pasniedza Tamāra Locāne un Ilmārs Locāns.



Apbrīnā paceļ cepuri. Horeogrāfs un deju pedagogs Jānis Marcinkevičs pauda apbrīnu, cik dzīvotspējīgi Medņevā ir šie svētki. Viņš šeit savulaik sācis savu karjeru kā deju skolotājs. “Medņevā bija mana pirmā darba vieta, pirmais deju kolektīvs, pirmie koncerti. Šeit mani ieraudzīja Rīgas kungi un aizveda prom. Ar deju kolektīvu uz lielajiem dziesmu svētkiem braucām divas reizes. Esmu jums pateicīgs joprojām!” teica Jānis.



Godina kājās stāvēt un aplaudējot. Skatītāji visiem muzikantiem veltīja skaļus aplausus.



Dzied un spēlē sev un citiem par prieku. Viļakas kultūras nama folkloras kopa “Atzele” uz Medņevu atbrauca kuplā sastāvā. Arī viņiem pēc pandēmijas laika šis bija viens no pirmajiem koncertiem.



Ierodas pat priesteris. Arī Viļakas katoļu draudzes prāvests Guntars Skutels bija atbraucis, lai sveiktu pasākuma dalībniekus. “Es arvien vairāk saprotu, ka mums jābūt radošiem, un jūs tādi esat! Lai visiem muzikantiem un svētku rīkotājiem ir Dieva svētība. Esiet radoši!” vēlēja priesteris.



Tik sen nav dejots! Līdz ar pirmajām ermoņiku skaņām cilvēki cēlās kājās un devās griezt valsī vai lekt polku, jo tik sen nebija dejots.



Uzlūdz dāmas! Vislielākā jautrība valdīja, uz skatuves kāpjot Jāzepam Zarembam un Mārim Pužulim, jo viņi ir saspēlējušies gadiem. Mārim labpatika uzsaukt “Uzlūdz dāmas!”, un tiešām - dejotāju placi sanāca pulka vairāk. Pēc viņiem vēl uzstājās Briežuciema sievas un Salnavas kapela.

Lappusi sagatavoja Z.Logina

Baltinavas pagastā

Svētūnes ezers - iecienītākā apkārtnes iedzīvotāju atpūtas vieta

Pēdējos gados bijušajā Baltinavas novadā daudz darīts, lai labiekārtotu Svētūnes ezera pludmali un padarītu to par iecienītu atpūtas vietu. Vietējie iedzīvotāji zina stāstīt, ka šigada karstajās vasaras dienās šeit peldēties ierodas ne tikai baltinavieši, bet brauc iedzīvotāji no Kārsavas, Tilžas, Briezuciema un citām vietām.

Vienā no karstajām jūlija dienām Svētūnes pludmalī apmeklēja arī "Vaduguns", kur sastapa kuplu pulciņu gan lielu, gan mazu atpūtnieku, kas plūncājās ezera siltajos ūdeņos. Agita no Cēsīm, kura ar bērniem ciemojas Tilžā pie omītes, pludmalē bija ieradusies ar četriem bērniem, - diviem saviem un diviem māsas bērniem, un suni. Jaunā sieviete neslēpa, ka Tilžā nav vietas, kur peldēties bērniem, - upe tam nav piemērota, bet Ūdrenes ezerā nav pludmales. No Tilžas līdz Svētūnes ezeram sanāk paprāvs ceļš gabaliņš, aptuveni 15 kilometri, bet bērni ir centīgi strādājuši, ravējuši omītei dārzus, tāpēc peldēšanās godam nopelnīta. "Šonedēļ uz ezeru braucam katru dienu. Arī pērn braucām. Pagājušajā vasarā ezerā nebija laipas, no kuras var ieskrieties un ielēkt ūdenī, šogad jau ir. Vēl vakardien no ezera nebija izvāktas niedres, bet šodien, skatos, jau ir. Katru dienu pludmalē ir daudz cilvēku, bet brīvdienās cilvēku ir ļoti daudz, tāpēc brīvdienās uz ezeru nemaz nebraucam, jo tik lielā burzmā grūti



Skats uz peldvietu. Ar baudu siltajā ezera ūdenī vienā no šisvasaras karstajām dienām plūncājās ģimenes ar bērniem no kaimiņu pagasta.

pārredzēt, kur paliek bērni. Skaties un skaiti savējos, vai mazums, kas var notikt, ja izlaidīsi no acīm," saka Agita.

Atpūtas priekus šogad traucē tikai dunduri un odi, kuri metas virsū, tiklīdz peldētājs izlien no ūdens. To pietiek arī mežā. Agita atklāja, ka, ieejot mežā, lai salasītu mellenes, arī tur notiek kaut kas līdzīgs: dunduri aplīp no galvas līdz kājām, kaut arī lieto to aizbaidīšanas līdzekļus. "Pērn lasīju ogas, bet šogad, šķiet, ka negribu to darīt ne par kādu naudu," pārliecināta jaunā sieviete.

Turpat netālu no Agitas silto ezera ūdenī ar ģimeni baudīja arī Ieva no Tilžas, kura dzīvo Rīgā, bet atvaļinājumā ar ģimeni laiku pavadija pie omītes, kura dzīvo Tilžā.

"Atvaļinājuma laikā braucam arī uz Jūrmalu, bet vajag apciemot arī omīti," teica jaunā sieviete. Viņa uz Svētūnes ezeru bija atbraukusi ar pieciem bērniem - trim savējiem un diviem māsas. Viņasprāt, Svētūnes ezers ir labākā peldvieta tuvākajā apkārtnē. "Balvu ezera pludmalē ir forši, bet tur ir daudz gliemežvāku, uz kuriem var savainot kājas. Tur nav droši, bet šeit ielaid bērnus, lai skrien. Arī peldvietas placītis šogad te kļuvis lielāks, - paplašināts," viņa secināja.

Savulaik projektā izbūvētās atpūtas vietas labiekārtošana Svētūnes krastā turpinājās arī pērn. Firma "Zelji Z" izbūvēja ne tikai laipu ezerā, bet arī atpūtas vietā noņēma

krasta apaugumu, attīrīja ezeru no niedrēm, izsmēla dūņas un uzbēra šķembas piebraucamajam ceļam. Šogad Svētūnes un Obeļovas ezeros notika niedru pļaušana, jo abos ezeros novērota strauja krasta joslas aizaugšana un ezeru pārpurvošanās pazīmes, tāpēc, lai abos ezeros uzlabotu ekosistēmu, bijušā novada domes deputāti pieņēma lēmumu par niedru pļaušanu. Šogad niedru pļaušanu veiks divas reizes. Vienreiz tās jau ir nopļautas, bet otrreiz pļaus rudenī, tad vēl pa vienai reizei niedres pļaut plānots nākamgad un aiznākamgad. "Cerams, ka jaunā novada dome to ņems vērā," spriež Baltinavas pagasta pārvaldnieces v.i. bijusi novada domes priekšsēdētāja S. Tabore.

Foto - A. Kirsanovs

Stiprina materiālo bāzi un pilnveido mācību vidi

Mācību gads Baltinavas vidusskolā aizvadīts lielākoties attālināti, taču jaunajam mācību gadam skolas kolektīvs gatavojas ar domu un mērķi, ka skolas zvans audzēkņus aicinās uz mācībām klasēs un telpās. Skola tam gatavojas.

Baltinavas vidusskolas direktors Imants Slišāns informē par šī gada jaunumiem skolā, stiprinot materiālo bāzi un pilnveidojot mācību vidi: "Lai izpildītu jaunā satura prasības priekšmetā "Dizains un tehnoloģijas", iegādāts 3D printeris un lāzergriezējs, plašās skolas teritorijas uzturēšanai iegādāts zāles pļāvējs - minitraktors un trimmeris. Atjaunots grīdas segums (linolejs) skolas 2.stāva gaitenī. Turpinās kosmētiskie remontdarbi un grīdas seguma atjaunošana arī vienā no pirmsskolas grupu telpām. Mikroautobuss "OPEL VIVARO" nopirkts jau 2020.gada decembrī, tāpat skola saņēmusi datorus no Izglītības un zinātātnes ministrijas (IZM) un dažus no pašvaldības finansējuma. Šovasar pirmo gadu, respektējot bērnu vecāku lūgumu, pirmsskolas dežūrgrupa strādā visu vasaru bez pārtraukuma. Tāpat, atbalstot pirmsskolas bērnu vecāku ierosinājumu, šovasar pie pirmsskolas bērnu rotaļu laukuma top āra nojume."

Nupat vasarā (divas dienas jūnijā un trīs jūlijā) notika vides izglītības skola "Latvija lepojas!", par ko jau rakstīja "Vaduguns" 20.jūnija numurā. Pirmoreiz šāda vides izglītības skola ar tēmu "Ej purvā!" notika 2020.gada rudenī, kuru vadīja skolotāja Solveta Logina. 5.-8.augustā skolā, sadarbībā ar Latvijas Nacionālo kultūras centru, Baltinavas novada muzeju, jau trešo gadu notiks tautas amata prasmju vasaras skola pieaugušajiem (galvenā organizatore un vadītāja ir skolotāja Iveta Gabrāne). Tāpat skolas direktors pastāstīja, ka 21.jūlijā skolas koristi skolotājas Aijas Nagles vadībā piedalījās Latvijas skolu jaunatnes dziesmu un deju svētku pasākumā Balvos: "19.jūlijā Baltinavas vidusskolu vizītē apmeklēja jaunā Balvu novada vadības komanda (novada domes



Top āra nojume. Atbalstot pirmsskolas bērnu vecāku ieceri, Baltinavas vidusskolas pagalmā šovasar top āra nojume, kas atradīsies līdzās rotaļu laukumam. Tagad, ja uznāks lietutiņš vai saulē kļūs karsti, bērni patvērumu varēs meklēt nojumē. Nojumes izbūvi veic fiziska persona, kas izraudzīta cenu aptaujā. Nojumi plānots pabeigt līdz 1.augustam.

priekšsēdētāja vietniece Sandra Kapteine, izpilddirektore Daina Tutiņa un izpilddirektore vietnieki Tamāra Locāne un Jānis Bubnovs). Ciemiņi iepazīs ar skolu, saņēma apkopotu informāciju par izglītojamo, pedagogu, darbinieku statistiku, budžetu, materiālo bāzi, īstenotajiem projektiem, šī gada aktualitātēm." I.Slišāns novada vadībai sniedza ieskatu aktuālākajos risināmajos jautājumos, kuros nepieciešams jaunā novada pašvaldības atbalsts. Piemēram, pašvaldības skolēnu pārvadājumu saglabāšana līdz šim esošajās maršrutos (jo vairāk nekā 1/3 izglītojamo skolā ir no kaimiņu pagastiem), brīvpusdienas visiem skolēniem,

jautājums par tālāku telpu izmantošanu (mājturības kabinets - darbnīca, valsts aizsardzības mācības klase un noliktavas) bijušās kristīgās internātpamatskolas ēkas daļā, nodrošinājums ar atbalsta personāla pakalpojumiem (speciālais pedagogs, psihologs, logopēds), vidusskolas posma saglabāšana, sporta laukuma modernizācijas jautājuma tālāka virzīšana (tas ir iekļauts bijušā Baltinavas novada attīstības plānošanas dokumentos), grozījumi pašvaldības apmaksāto pedagogu amata vienību un amatgala sarakstos ar 01.09.2021.

Lappusi sagatavoja I.Zinkovska

Foto - A. Kirsanovs

Ar mātes valodu un savas ģimenes

Vēl pagājušā gada nogalē “Vaduguns” e-pastā saņēmām laikraksta “Neatkarīgās Tukuma Ziņas” redaktore Ivonnas Plaudes ziņu par interesantu tukumnieces Agitas Puķītes rakstu par to, ka Tukuma E. Birznieka-Upīša 1.pamatskolas 6.b klases skolēns Kaspars Vistopols attālināti piedalījies Latgāliešu Kultūras biedrības rīkotajā skatuves runas konkursā “Vuolyudzāni” (“Vālodzēni”) un 5.-9.klašu grupā ieguvis 1.vietu, savukārt 22.decembrī kļuva zināms, ka Vistopoli ģimene no Pūres ir cita šīs biedrības rīkotā konkursa – “Digitāli latgālieši” – uzvarētāja. Vaduguniešu uzmanību piesaistīja fakts, ka Kaspara vecāki dzimuši Baltinavā, bet iepazinušies Tukumā. “Nav nekas jāmaksā! Visu droši varat izmantot,” tolaik rakstīja Ivonna. Lūk, arī publikācija, kas tapusi Kurzemē. Paldies kolēģiem, īpaši autorei Agitai Puķītei.

Pieneņu, ziedošu ievu un labības sējumu iekļautā pakalnā blakus vecajiem Daigones kapiem dzīvo Vistopoli ģimene – Ingrīda, Ivars un viņu trīs puikas. Sagaidot Mātes dienu, uz sarunu aicinājām mammu Ingrīdu Vistopoli un izvaicājām par dzīvi Pūrē, par savas vietas sajūtu, par dzimtas saknēm un saknītēm, kā arī tradīcijām, kuras Ingrīda ieguvusi savu vecāku ģimenē Baltinavā un kuras viņa tagad veido pati šeit – Pūrē.

Mēs runājāmies otrdienas vakarā, fonā klusināti skatot pasaules hokeja čempionāta kaislībām televīzijā, kam uzmanīgi līdzī sekoja Ingrīdas vecākais dēls Kaspars, un mazākajiem puikām Romualdam un Demīteram skraidot iekšā ārā. Latgaliski apsaucec mazos skrējējus, Ingrīda galdā bija uzlikusi pašas ceptu ābolu pīrāgu un maizi ar sviestu un sieru. Uz iebildumu, ka varam runāt arī virtuvē, Ingrīda ar smaidu nosaka, ka vīram nepatiks, ja ciemiņš nebūs aicināts viesistabā...

Tukums pat sapņos nebija rādījies

Satiekoties ar mūsdienu cilvēkiem, arvien ir interesanti uzzināt, ka viņu dzimtā puse patiesībā ir otrā Latvijas malā – jūs esat no Baltinavas.

– Jā, no tagad Latvijā mazākā novada, bet kādreiz tas bija ciemats Balvu rajonā. Beidzu Baltinavas vidusskolu, pabeidzu bakalaurus Latvijas Universitātes Vēstures un filozofijas fakultātē un vienlaikus ar mācībām maģistrantūrā piecus gadus nostrādāju Olaines 1. vidusskolā. Tā zināmā mērā bija mazā Latgales filiāle, jo šajā skolā daudzi skolotāji bija ar latgāliešu izcelsmi, direktors arī bija no Balvu rajona. Kopš tā laika jau pagājuši gadi, taču arvien uzskatu, ka skolā strādāt ir grūti. Jā, arī man gāja grūti, lai gan skolas vadība teica, ka strādājot ļoti labi. Tomēr es labi apzinājos savu nezināšanu, jo līdz tam ne dienu nebiju strādājis skolā, kur man uzreiz iedeva 35 kontaktstundas, kas vēlāk izauga līdz 42, un tas bija daudz par daudz. Es, protams, vilku, cīnījās; skolēnu klasēs bija daudz, visā skolā ap 700-800 bērnu. Reizēm, atnākot no skolas, raudāju, reizēm gāja labāk... Protams, bija gandarījums, kad mana audzināmā 9. klase pēc izlaiduma mani paaicināja uz tusiņu ārpus skolas – tas man bija iekšējs gandarījums, bet no šī darba biju nogurusi un gribēju kaut ko mainīt.

Un ko darījāt tālāk?

– Izlasīju avīzē sludinājumu, ka muitai Ainažu robežpunktā vajadzīgi darbinieki, un pieteicos. Gadu līdz pat Latvijas iestājam Eiropas Savienībā un robežu likvidēšanai nostrādāju, bet pēc tam, pateicoties kolēģim, sāku darbu Valsts ieņēmumu dienesta Balvu nodaļā pie nodokļiem. Un tad es nonācu Tukumā, kas man pat sapņos nebija rādījies.

Par šādu vietu zinājāt?

– Protams, zināju. Kad iepazinās ar Ivaru Vistopoli, viņš pat mēdza teikt, ka vadājis mani kā tādu gidi – visas vietas es jau zinot, nevarot nekā interesanta pastāstīt.

Jūsu kāzu karogā pie sienas pamanīju, ka pagājuši jau 11 gadi, kopš esat precējušies. Kā iepazināties?

– Stāsts par mūsu iepazīšanos ir vienkāršs. Studiju gados es dzīvoju pie tantes Piņķos, kur sadraudzējāmies ar viņas kaimiņiem, pie kuriem savu reizi brauca ciemos radnieki no Pūres, tostarp arī Ivars. Bet tad nekāda saikne starp mums neizveidojās, taču jau pēc laika kādā jubilejā satikāmies atkal, un tas arī bija mūsu tikšanās sākums. Interesanti, ka arī Ivars ir latgālietis, turklāt – arī no Baltinavas. Tikai viņa ģimene, kad Ivaram bija trīs mēneši, pārcēlās dzīvot uz Pūri.

Ne reizi vien nācies aizdomāties, kāpēc Ivars ir Vistopols, bet viņa māsa Iveta – Vistapole.

– Tā ir daudziem. Piemēram, Latgalē vienā ģimenē ir gan Kalns, gan Kolns. Padomju laikos Ivara tēvam Bronislavam pašē uzvārda Vistopols vietā ierakstīja Vistapols, un viņš tā arī dzīvoja. Ivaram jau sen bija bijis mērķis uzvārdu izlabot, un, kad precējāmies, izlēmam to izdarīt, bet tad sākās cirks, kas beidzās ar četrām laulību apliecībām. Mūsu iecerei pēc kāzām pieņemt uzvārdu Vistopols mācītājs neiebilda, bet pasu nodaļā pēc tam pateica, ka tas *neiet krastā* un ka laulību apliecība nav derīga. Pārakstījām to sākotnējā uzvārdā, bet atkal kaut kas nebija pareizi, un tā,



Novadnieki. Ingrīda Vistopola kopā ar ģimeni – vīru Ivaru un bērniem Romualdu, Demīteru un Kasparu.

kamēr tikām pie pareizā uzvārda un derīgas laulību apliecības. Bet tagad, ja kāds cits gribētu uzvārdu mainīt, uz mūsu pieredzes pamata varētu to darīt.

Kad jūs iepazināties, nebija domu, kur dzīvot – Pūrē vai varbūt atgriezties Latgalē?

– Es varu atbildēt ar piemēru, ko reiz sacīja mana kolēģe Marija Balvos. Kad biju jau iepazīsies ar Ivaru un darbā runājām par iespējamo dzīvesvietu, viņa teica: “Tu tikai pamēģini viņu vest uz šejieni! Nekādā gadījumā!” Viņas arguments bija, ka jādzīvo tuvāk Rīgai, lai skolas tuvāk, darbs... Tā kā Ivaram te, Pūrē, bija zeme un māja, es pārcēlos pie viņa. Savukārt darba meklējumos nonācu Tukuma muzejā, bet tagad strādāju Jaunmoku pili. Ar darbu muzejā sanāca interesanti – nosūtīju savu pieteikumu un tiku aicināta uz tikšanos. Vispirms aizgāju uz Pils torni, tur kādai sievietei padevu labdienu, bet viņa vaicāja: “Diena ta laba, kāds tas nācējs?” Nesamulsi un teicu: “Domāju, ka labs,” un pastāstīju, ko meklēju. Šī sieviete, kuru es tur satiku un kurai bija tāda šerpa mēle, bija mana novada māsa Anna Rumba. Anna bija no Rogovkas – Latgales kultūras centra. Ivars, kurš šajā brīdī ir pievienojies sarunai, iestarpina, ka par Rogovku esot arī tāds teiciens: “Vai tu esi traks, vai no Rogovkas!”

Mums ir arī kaķis no Annas kaķa...

Ģimenē runā dzimtajā valodā

Kā novēroju, jūs ar bērniem runājat latgaliski.

– Jā, ar vīru un bērniem runāju latgaliski – vienmēr un jebkur. Taču visā tajā ir arī kāds āķis. Man kādreiz teica – ja tu pati runāsi, bērni arī runās, bet tā īsti nav, jo vide to nenosaka; viņi nemaz tik ļoti man preti nerunā, uz manis teikto neatbild... Tāpēc es viņiem atgādinu, ka ir jārunā; ja tā nenotiek, saku, ka es viņus nedzirdu un nesaprotu, tāpat kā tad, kad mācījos skolā, teica mana vācu valodas skolotāja brižos, kad nerunājam vāciski. Un tad mēs runājam, lasām grāmatas.

Kā tas ir šo tradīciju uzturēt?

– Jāturpina runāt, nav citu variantu. Mēs nekad nerunājam par kaunēšanos, tieši otrādi, piedalāmies pasākumos, kuros cilvēki runā latgaliski. Pēdējais, kurā bijām ar Kasparu, bija Ilmāra Meža grāmatas atvēršana par latgāliešu uzvārdiem. Un interesanti, ka Ilmārs Mežs nav latgālietis; viņš ir kurzemnieks, kas iemācījies runāt latgaliski. Ar viņa sievu Jantu kopā dziedājam 2010.gada 4.maijā – kopā prezentējam Latgali. Reizēm ir tā, ka veikalā

pārdevēja mūs apkalpo latgaliski, un tad mēs smejamies, ka mūs apkalpo mūsu valodā. Ir bijis, ka, dzirdot mūs latgaliski runājam, vēl kāds sāk tā runāt. Protams, es daudz par to esmu domājusi – varbūt necinīties, necensties, bet no otras puses – kas tu esi, ja tev nav sakņu?! Man savu iekšējo motivāciju pastiprināja Inese Vinšteine no Pūres kultūras nama, kas aicināja pieteikties Nacionālā kultūras centra projektam par kultūras mantojumu. Man kā latgālietei, kā ienācējai Kurzemē, tas bija liels pagodinājums – ka Pūres pagasts ir gatavs prezentēties nacionālajā kultūras mantojumā ar latgāliešu dzīvesveidu. Un tas arī apliecināja, ka ir jāturpina iesāktais; jā, šī iespēja arī deva spēku un apziņu, ka tas ir vajadzīgs.

Jūs teicāt, ka tieši Pūrē esat sapratusi, ka saknes ir tik nozīmīgas...

– Es smeļoties par to saku, ka tas ir tāds trimdnieka sindroms – kad esi izbraucis no savas zemes, tu centies saglabāt visu to, ko esi pirms tam ieguvis. Lai gan – es neko īpašāku nedaru, es vienkārši turpinu dzīvot. Protams, cenšoties palīdzēt bērniem ieraudzīt to, kas ir viņiem apkārt un kas ir viņu mantojums.

Jūsprāt, Pūre ir jūsu pieņēmusi?

– Es domāju, ka jā, taču es neizpildu vienu nosacījumu, kas pūreniekiem ir svarīgs – es nestrādāju Pūrē, bet katru dienu braucu prom un atkal atgriežos.

Būt pieņemtam ir svarīgi. Kādu laiku bez tā var iztikt, bet, lai tu pats justos labi un droši, lai tev ir spēks saknes laist, tas ir svarīgi. Un saknes jau nav tikai bērni, tas ir garīgums, tradīcijas, domāšana, vērtības, mentalitāte – tur tas viss ir kopā. Bērni ir maza garantija, ka vari dot to visu tālāk. Bet garīgajam kopumam ir jābūt, lai vari to dot tālāk. Tas ir kā saknes sākums. Varbūt...

Tātad kurzemnieciskais jūs nav pārņēmis?

– Nē. Ir viens labs piemērs – ar “gredzenu” koncertiem [Dirigenta un Žaņa Katlapa balvas ieguvēja Sigvarda Kļavas sagatavotais koncertu cikls, kas veltīts Latvijas simtgadei. – Red.]. Pagājušajā gadā bijām uz “Latgales gredzenu” Rēzeknē – fantastisks koncerts, kurā uzreiz bija jūtama latgāliešu identitāte; Latgales dvēsele, viss mums svarīgais bija kā uz delnas. Bet tad aizbraucām uz “Kurzemes gredzenu”. Bija labs, skaists koncerts, bet nebija identitātes. Jā, bija stāsts nedaudz par suitiem, nedaudz par līviem, bija “Pūt, vējiņi”, bet atbildes uz jautājumu – kas ir kurzemnieks? – nebija. Bijām arī uz “Vidzemes gredzenu” – nopratām, ka Vidzemei raksturīga izglītība, bet tā īsti tā identitāte

saknēm – Pūrē...

nenolasījās.

Un kas tad ir tā latgalieša identitāte?

– Valoda, katoļu baznīca ar savām tradīcijām, folkloru, ieskaitot seno, pagānisko mantojumu, buršanos, tautas mākslu – tas viss šajā koncertā bija. Es varēju ar to visu identificēties, teikt: jā, tā esmu es. Varbūt tāpēc man grūti identificēties ar Vidzemi vai Kurzemi. Tomēr vienu gan varu teikt, ka latgalietim kurzemnieks ir saprotamāks, ar viņiem ir vieglāk nekā ar vidzemniekiem. Lai arī kurzemnieki ir skarbāki, viņi šajā skarbumā ir patiesāki. Šis skarbums latgalieša atvērtajai dvēselei varbūt ir sāpīgs, bet uzreiz ir skaidrs, ko viņš grib pateikt.

Uzaugusi ar dziesmu

Pūres Baltā galdauta svētkos jūs skaisti dziedājāt latgaliešu tautas dziesmu “Ai, gaļdeni, ai, gaļdeni”. Kā noprotams, dziedāšana nāk no jūsu ģimenes?

– Jā. Mans tētis spēlēja *garmošku* – savai patīkšanai, bet mamma vienmēr ir dziedājusi, tāpēc visdrīzāk arī mēs ar māsu dziedam. Tā kā mammai nebija, kur mūs atstāt, nebija bērnu pieskatītāja, tad ņēma līdzi uz citām mājām dziedāt. Atceros, bērniībā mēs ļoti daudz bijām bērēs – no tiem laikiem atceros bēres, bēres... Un tur dziedājām *saļmas* jeb psalmus. Trīs, četras stundas no vietas, ja vēl pātarus pieskaita klāt. Tāda ir katoļu tradīcija. Klasiski *saļmas* dziedāja bērū dienā pirms izvadišanas un arī nākamajā dienā, kad dedzināja egles, kā arī 40-tajā dienā un gadu pēc bērēm. Un mēs tur tā sēdējām un klausījāmies. Interesanti, ka sievas un meitas uz šo dziedāšanu īpaši uzaicināja – skatījās, vai vienai ar otru saskan. Tas gan tā bija tikai tajos laikos; tagad tādas izvēles nav – dzied tie, kas ir. Vēl, atceros, – dziedāja saiešanās jeb *klātīnas*, piemēram, kad vārija alu un ļaudis daudz dziedāja. Tas var notikt kaut plavas vidū ar pavisam vienkāršu cienastu – maizi, žāvētu gaļu, sieru, un vēl ir tā saucamie Maija dziedājumi – maija vakaros pie krucifiksiem ceļmalās dzied garīgās dziesmas Dievmātei par godu, savukārt oktobrī turpat skaita Rožukroni.

Arī jūsu māsa arvien vēl dzied.

– Jā. Viņa izveidoja folkloru kopu Vectilzā. Tas aizsākās 2006. gadā, kad mēs aizbraucām uz pasākumu skolotājiem “Vasarošana” un vakara pasēdēšanā abas dziedājām. Pasākumā piedalījās arī filoloģe Lidija Leikuma, 90-tajos gados izdotās latgaliešu ābece autore, kas brauca ekspedīcijās uz Sibīriju. Un māsa gribēja, lai uzprasāmies līdzi, bet es kautrējos prasīt. Bet, kad naktī pēc dziedāšanas gājām gulēt, Lidija pati vaicāja, vai negribam braukt drusku padziedāt. Protams, mēs gribējām... Vilcienā sastapām vēl divus dziedātājus, un mums izveidojās ļoti labs ansamblītis. Tas bija ļoti interesants brauciens, kurā ciemojāmies pie Sibīrijas latgaliešiem Krasnojarskas apgabālā, kas bija izceļojuši 19. gadsimta beigās un 20. gadsimta sākumā, un viņu pēctečiem. Latgaliešu ciemos mūs ļoti labi uzņēma. Daudzi no viņiem bija saglabājuši savu valodu. Interesanti, ka viņiem pasē pie tautības bija rakstīts latgaļec (latgalietis).

Ja jūs varētu izvēlēties, kādu tautību pasē rakstītu – latvieti vai latgalieti?

– Es būtu latgaliete. Mūsu bērnus kristīja poļu mācītājs, un viņš ļoti gribēja rakstīt baznīcas grāmatā, ka puikas ir latgalieši, bet valsts jau vienalga to neatzītu, tāpēc palikām pie latviešiem.

Vienam no dēliem ir interesants vārds – Demiters. Arī latgalisks?

– Tas atrodams latviešu personvārdu vārdnīcā. Man par šo vārdu daudz vaicā, no kurienes tas ir, un tā arī atbildu. Bija tā, ka mums solīja māsiņu un bija arī izdomāti vārdi, bet mēnesi pirms māsiņas dakteris vaicā: “Vai tad teicām, ka būs māsiņa? Nekādas māsiņas tur nav...” Ivars gan mierināja, ka vēl jau visādi var būt, bet tomēr pirms braukšanas pašķīrstījām kalendāru, arī jūsu izdoto, un tad nonācām līdz diviem variantiem, no kuriem galīgo nolēmām izvēlēties tad, kad bērns piedzims. Un piedzima Demiters.

Desmit gadi ar savu maizi

Viena no jūsu ģimenes tradīcijām ir kopīga maizes cepšana.

– Tas patiesībā aizsākās jau 90-tajos gados, kad maizi nopirkt bija grūti – tad audzēja rudzus un cepa maizi. Mamma cepa, viņas māsa un mamma cepa; atceros, nopirka tādas kā mucīņas



Pirms pieciem gadiem. Pastariņa muzeja akcijā “Satiec savu meistarū” Ingrida un Ivars rādīja, kā cep maizi. Ingrida tagad atzīst, ka svešā krāsni maizi cept nevar – toreizējais cepiens sanācis ar pārāk cietu garozu.

no dēlišiem, kur mīklu raudzēja. Neteikšu, ka šī maize būtu bijusi ļoti garšīga, bet tagad arī zinu, kāpēc, – jo graudiem bija švaka kvalitāte. Taču tad pienāca laiki, kad veikalos varēja nopirkt maizi lielā izvēlē, un cepšana beidzās. Bet tad, kad precējāmies, mums uzdāvināja maizes cepšanas programmu Pastariņa muzejā, un tur radās ideja pašiem cept maizi. Vispirms atradām pagājušā gadsimta 20-tajos gados izdoto grāmatu par krāsni, pēc kuras Ivars uzbūvēja maizes krāsni, un 2008. gada pavasarī sākām izmēģināt, izmantojot vēl no mammas aizgūtās zināšanas un to, ko dzirdēju no māsas vīramātes. Bet viņa mīklai lika klāt arī kviešu miltus. Pirmā maize mums likās galīgi neēdama, tikai vīramāte teica, ka nemaz tik slikta tā neesot, lai gan reizēm bija gluži vai ar cirvi skaldāma... Laiks pagāja, visu ko izmēģinot, padomu prasot, bet nācās secināt, ka vecie maizes cepēji nav nemaz tik atsaucīgi... Bet tad mēs aizbraucām uz Lestenes maizes ceptuvi, kur Guntis Raudseps bija gatavs runāt un stāstīt, un viņa padomi mums nodereja. Mēs bijām ļoti pārsteigti, ka cilvēks, kam maizes cepšana ir bizness, mums par šo procesu stāsta, bet tante, kas cep maizi sev, nav gatava runāt. Ko tik mēs neizmēģinājām, mīklu uz radiatoriem sildījām, kā garšas meklējām, bet tagad kādus divus trīs gadus esam nonākuši pie tā, kas mums patīk un ko gribam.

Jūs ēdat tikai pašcepto maizi?

– Jā. Cepam divās nedēļās reizi, citreiz, ja kāds pasūta, biežāk. Puikas reizēm rājas, ka nav laba, ka varētu maizi pirkt veikalā, bet, kad nopērkam, nevienam to nevajag. Tāpēc paši sējam rudzus, paši kuļam, samaljam un paši arī cepam. Lielākoties cepam rudzu maizi, kuru reizēm papildinām ar sēklām, augļiem, bet reizēm – arī baltmaizi.

Ir redzēts, ka maize nāk grūti, īpaši jau mīcīšana...

– Man ir cits iespaids. Mīcīšana nav pati vieglākā, bet tas nav pasaules gals, bet, ja tu mīcīsi no rudzu bīdēlmiltiem, tad gan sienas no taviem sviedriem būs slapjas. No šiem miltiem cep saldskābmaizi, bet mēs to vairs necepam.

Tas nav apgrūtinājums – noteiktā laikā saņemties šim darbam?

– Mēs arī sākumā domājām – nu kad tad apņiks?! Bet neapņik. Jau desmit gadus neapņik. Tas ir mūsu ģimenes kopīgais pasākums, kurā katrs iesaistās, arī puikas kādu krustiņu vai svītriņu uzvelk.

Novērojām, ka sarunās ar bērniem cenšaties viņiem daudz ko izskaidrot; arī sarīkojumos stāstāt, kas un kā notiks. Un puikas ie klausās.

– Es vienmēr cenšos visu paskaidrot – izstāstu, kur iesim, ko darīsim, kas būs jādara, kas notiks, protams, ja es pati zinu, kas kādā pasākumā būs. Ivars saka, ka daudz par daudz runājot un tā sevi nogurdinot, bet man atkal liekas, ka arī bērnam ir svarīgi zināt. Protams, man pašai liekas, ka viņi reizēm neuzvedas, kā nākas; reizēm man liekas, ka es par daudz gribu, ka viņiem, zinot, kas gaidāms, vajadzētu būt lielākam respektam, taču viņi jūtas brīvi un droši. Protams, reizēm tu stāsti, stāsti, pat nogursti no runāšanas, bet bērnam, kā izskatās, it kā ir vienalga. Tie ir jautājumi, par kuriem var domāt un runāt, bet man liekas, ka ir svarīgi būt kopā – sarīkojumos, mājas darbos, mudinot bērnus darboties pašiem, nevis, lai viņi *pazīd* telefonā vai televīzijā. Ir jāmeklē kaut kas, ko likt pretī, un saimes īpašās tradīcijas, par ko runājām, šajā ziņā ļoti palīdz.

AGITA PUĶĪTE

CILVĒK ZIŅAS

Vineta varonīgi klusē



16. jūlija pirmajā pašdarbnieku mēģinājumā Lāča dārzā skatītāju netrūka. Dažādu projektu autore Vineta Zeltkalne atklāja, ka ieradusies, lai papricētos par viņai mīļo folkloru, kuru tik veiksmīgi atdzīvina un saglabā folkloras kopa “Upīte”: “Man “Upītes” kopa ir mīļa un svarīga. Šodien tā iepatikās vēl vairāk, pēc mēģinājuma noklausīšanās centīšos viņus uzrunāt. Kad beigsies Covid ierobežojumi, noteikti viņus uzaicināšu uz kādu savu lielu pasākumu.”

Lūgta atklāt, kas tas varētu būt par pasākumu, Vineta varonīgi klusēja. “Lai tas paliek noslēpums,” viņa piebilda. Tiesa, uz jautājumu, kā vērtē mēģinājumu formu, kad garāmģājējiem ir iespēja baudīt dažādu kolektīvu uzstāšanos, V. Zeltkalne pavēstīja: “Jābūt oriģināliem, lai izdzīvotu!”

“Rasas pērles” svin dzimšanas dienu



Rehabilitācijas centra “Rasas pērles” darbinieku kolektīvs centra dibināšanas 12-to gadadienu aizvadīja, atpūšoties Alūksnes ezerā uz plostu “Kaija.” “2009. gada 13. jūlijā rehabilitācijas centrā ievietoja pirmos bērnus. Mums ir tāda tradīcija, ka katru gadu centra dzimšanas dienā dodamies pie ūdeņiem, jo tā var vislabāk relaksēties un visas klientu dzīves stāstu uzklusētās, sakrājušās negatīvās emocijas aizpludināt projām. Iepriekšējos gados mēs laivojām kaimiņos esošajās ūpēs dažādos maršrutos, bet šogad izvēlējāmies pavizināties ar plostu. Varbūt tāpēc, ka mūs nobaidīja lielais karstums, domājām, ka neizturēsim tīri fiziski, jo pērn ar laivām nolaivojām aptuveni 24 kilometrus. Bijām tik ļoti piekususi, ka nevarējām vārdu pār lūpām dabūt, kā mēdz teikt, tādēļ šogad izvēlējāmies padzīvoties “pa mierīgo”. Alūksnes ezers ir brīnišķīgs, ne mazāk jauks bija arī brauciens ar plostu “Kaija” pa ezeru,” stāsta rehabilitācijas centra direktore ILZE ANDŽA.

Izbraucot no centra, termometra stabīnš rādīja plus 33 grādi, ceļotāji baidījās, vai spēs izturēt svelmi, pat mierīgi atpūšoties uz plostu. Taču pusceļā uz Alūksni situācija pēkšņi mainījās, saule pazuda aiz mākoņiem un, iebraucot Alūksnē, jau bija apmācies un nebija tik karsti. Lietus, kas sāka rasināt, pa ezeru plostojot, ceļotājus nenobaidīja. Pakalpojuma sniedzējs bija padomājis gan par lietussargiem, gan nodrošinājis arī dzīvo mūziku, kuru varēja klausīties un dziedāt līdz. Vienīgais nebijušais piedzīvojums līdz šim - ceļotājiem nācās pietupesties, kad plosts izbrauca zem tilta. “Bijām plānojuši paskatīties vēl Alūksni, bet, tā kā lietus turpināja līt, devāmies projām. Lietus mūs pavādīja līdz pat mājām,” saka Ilze.

Piedzīvojumiem bagāta šī diena bija arī centra bērniem. Viņi jau no paša rīta devās motivācijas pasākumā uz Lubāna mitrāja informācijas centru, kur notika orientēšanās sacensības, tālskati varēja vērot putnus, izstaigāt purva taku un pagaršot ogas. Bērni no brauciena atgriezās piekususi, bet apmierināti. Pēc launaga sociālo audzinātāju vadībā bērni un pieaugušie klienti sāka gatavoties dārza svētkiem un piknikam, kā jau dzimšanas dienā pieklājas. Pasākums bija izdevies - noslēgumā visi iemitnieki priecīgi dejoja un dziedāja diskotēkā. Un kā *rozīnīte* uz svētku kūkas pašā vakarā bija našķēšanās ar saldējumu. Lūk, tā “Rasas pērles” godā savu īpašo dienu.

Iztur karstumu un izcīna medaļas

Bērzpils kauss orientēšanās sportā pulcē skrējējus



Foto - no personīgā arhīva

17. jūlijā notika "Bērzpils kauss orientēšanās sportā 2021". Iniciatīvu par tā rīkošanu izrādīja sporta pasākumu organizators Jānis Rakstiņš, atbalstīja Bērzpils pagasta pārvalde.

Arī sporta pasākumi var tikt rīkoti ar zināmiem noteikumiem, - tā rīkotājiem jābūt federācijas biedriem. Tā kā Aigara Andersona biedrība "Pro.inī" ir orientēšanās federācijas sastāvā, sacensības varēja notikt. Jānis Rakstiņš pastāstīja, ka orientēšanās sportam Bērzpilī nav tradīciju, un tās notika pirmo reizi. Nav arī piemērotas kartes, taču Aigars to izveidoja, par pamatu ņemot topogrāfisko karti un to papildinot ar nepieciešamajiem precizējumiem. Arī medaļas bija gatavotas īpaši šīm sacensībām. Interesi par iespēju izskriet izvēles distanci izrādīja gan vietējie jaunieši, gan sportisti no tālākām vietām. Uzvaras savās vecuma grupās izcīnīja Santa Kupča, Tomass Andersons, Līva Raciborska, Marta Felicita Sņegova, Rinalds Bogdāns, Aina Bodrova, Ervīns Bodrovs, Andra Korņejeva, Ivars Zariņš un Jānis Rakstiņš.



Foto - J.Rakstiņš

Godam nopelnīts! Kausu saņēma Marta Felicita Sņegova, kura startēja S-17 vecuma grupā.



Foto - Z.Logina

Trasē dodas viens no pirmajiem. Rinalds Bogdāns ir vietējais puisis, taču arī viņam trase nebūt nešķīta viegla, tomēr uzvaru V-17 grupā izcīnīt izdevās.

Atbrauc no Viļakas un uzvar. Andra Korņejeva uz Bērzpili atbrauca no Viļakas. Viņu sākumā mulsināja izvēles distance, taču, mirkli apsēdusies, viņa sarīdoja kontrolpunktus sev izdevīgā kombinācijā un devās distancē, izcīnot uzvaru.



Foto - no personīgā arhīva

Izcīna medaļu un iegūst kausu. Jānis Rakstiņš uzvarēja absolūtajā vērtējumā un ieguva kausu. Jānis neslēpa, ka karstuma dēļ skriet bija pagrūti, taču viņam bija arī pluss, jo labi pazīst Bērzpili un tuvāko apkārtni. "Zināju no galvas, kur punkti atrodas, taču savā meistarībā sapinos pie vecajām mājām un Bērzu kapiem," smeļ uzvarētājs.



Foto - J.Rakstiņš

Kur paslēpts kontrolpunkts? Ivo Rakstiņš (no kreisās) un Matīss Apšenieks. Abi puisi ierindojās 3. un 4.vietā.



Foto - Z.Logina

Isumā

Svarcēlāji startē Daugavpilī

No 10. līdz 11.jūlijam Daugavpilī notika Latvijas čempionāts svarcēlšanā jauniešiem un jauniešiem U-15 un U-17 vecuma grupās. Balvu Sporta skolas audzēkņi uzrādīja labus rezultātus, izcīnot divas pirmās vietas. Sacensības notika arī zem nojumes.

Rezultāti U-15 vecuma grupā:

- Svara kategorija 40 kg*
Jānis Keišs - 3. vieta.
 - Svara kategorija 45 kg*
Raivo Keišs - 2. vieta.
 - Svara kategorija 55 kg*
Edijs Keišs - 3. vieta.
 - Svara kategorija 73 kg*
Raivo Nāgels - 2. vieta.
 - Svara kategorija 81kg*
Jānis Markuss Elsts - 1. vieta.
 - Svara kategorija 96 kg*
Maksims Bistrovs - 2. vieta.
 - Svara kategorija +96 kg*
Ralfs Plavnieks - 3. vieta.
- U-17 vecuma grupa*
Jaunietes absolūtajā vērtējumā
Sandija Keiša - 1. vieta.
Jaunieši, svara kategorija 96 kg
Lauris Logins - 2. vieta.



Foto - no personīgā arhīva

Izcīna 1.vietu. Svara kategorijā 81kg Jānis Markuss Elsts izcīnīja zelta godalgu.



Foto - no personīgā arhīva

Kopā ar brāļiem. Jauniešiem absolūtajā vērtējumā uzvaru izcīnīja Sandija Keiša; Raivo - 2. vieta, bet Jānim - 3. vieta.

Vieglatlētiem aizvadīts Latvijas čempionātu 'sprints'

Tukumā notika Latvijas čempionāts U-14 grupas zēniem un meitenēm, bet pāris dienas vēlāk Ogrē - Latvijas čempionāts U-16 grupai. Jaunie Balvu Sporta skolas vieglatlēti par čempionu tituliem cīnījās lielā karstumā, taču izturēja un mājās pārveda sešas medaļas.

U-14 grupā

- Toms Silinieks - 1.vieta kārtslēkšanā, 3.vieta 80 m, 5.vieta tāllēkšanā;
- Ervīns Tabors - 2.vieta kārtslēkšanā, 4.vieta tāllēkšanā;
- Milēna Berjozova - 5.vieta tāllēkšanā.

U-16 grupā

- Raits Markus - 1.vieta diska mešanā, 3.vieta lodes grūšanā;
- Rainers Ušāns Čips - 3. vieta kārtslēkšanā, 5.vieta lodes grūšanā;
- Kristers Pipcāns - 4.vieta kārtslēkšanā;
- Edgars Leišavnieks - 8.vieta lodes grūšanā.

Lappusi sagatavoja Z.Logina

Iepazīstinām

Cilvēkus vērtē pēc viņu rīcības

Aptuveni pirms nedēļas par Zemessardzes 31.kājnieku bataljona komandieri kļuva pulkvežleitnants JĀNIS FREIMANIS, kurš pauda gatavību noturēt iepriekšējā komandiera pulkvežleitnanta Jāņa Riteņa pacelto latīņu tikpat augstu un pacelt to vēl augstāk. Jaunajam komandierim Alūksne un Balvu puse nav sveša, tādēļ viņš ar prieku uzņēmis jaunus pienākumus.

Ar kādām sajūtām atkal atgriezies Alūksnē, Zemessardzes 31.kājnieku bataljonā, kur esat dienējis arī agrāk?

-Tas ir liels gods pieņemt šo svarīgo amatu, kļūt par bataljona komandieri. Kā svinīgajā komandieru maiņas ceremonijā minēju, esmu pacilāts, jo, atgriežoties šajā pusē, es atgriežos mājās. Man ir saikne gan ar Alūksnes, gan ar Balvu pusi. Mana mamma nāk no Bērzpils, kur joprojām dzīvo viņas brālis, bet kapos guldīti mūsu senči. Turklāt pirms 13 gadiem, kad dienēju 31.kājnieku bataljonā, tas bija izvēlēts Balvos. Tādēļ gan Balvu, gan Alūksnes puse man ir svarīga. Pēc administratīvi teritoriālās reformas nākušas klāt arī Smiltenes novada teritorijas. Tādējādi sadarbosimies ar trīs novadiem – Smiltenes, Alūksnes un Balvu.

Kādā amatā strādājāt iepriekš?

-Esmu atgriezies no Rīgas, no Nacionālo bruņoto spēku Apvienotā štāba Operatīvā plānošanas departamenta, kur dienēju no 2017.gada.

Kuri būs pirmie darbi, ko plānojat paveikt jaunajā amatā?

-Sākumā vēl detalizētāk iepazīšos ar situāciju - kas ir mainījies laikā, kad biju prom. Kā jau minēju, atgriežos Zemessardzē pēc 13 gadu prombūtnes. Apskatīšu un izvērtēšu, kā izskatās bataljons. Saglabāsim visas labās lietas, kas jau šobrīd strādā. Ja būs vajadzīgi kaut kādi uzlabojumi, došu savas vadlīnijas štābam, un strādāsim ar zemessargiem, lai tās uzlabotu. Pamatā būs jau minētās trīs prioritātes. Turpināsim paaugstināt bataljona kaujas gatavību, lai bataljons spētu efektīvi darboties dažādās krīzes situācijās. Ne mazāk svarīga būs sadarbības pilnveidošana ar pašvaldības, Iekšlietu ministrijas struktūrvienībām, kā arī valstiskajām un nevalstiskajām organizācijām. Plānoju personīgi iepazīties ar organizāciju vadītājiem, lai izveidotu personīgu kontaktu, jo sadarbībai tas ir ļoti svarīgi. Tāpat strādāsim pie bataljona attīstības, pie rekrutēšanas, jo mums bataljonā vajag jaunus zemessargus.

Droši vien iegriezīsities arī Balvu novada domē iepazīties ar jauno vadību....

-Ar Maksimova kungu esam tikušies arī agrāk, Viļakā. Protams, šo sadarbību turpināsim.



Foto - A.Kirsanovs

Atkal mājās. Stājoties Zemessardzes 31.kājnieku bataljona komandiera amatā, pulkvežleitnants J.Freimanis uzsvēra, ka ir atgriezies mājās: "Alūksnē esmu dzimis, uzaudzis un skolojies." Ši ir viņa atgriešanās arī 31.kājnieku bataljonā, kur dienēja pirms 13 gadiem.

Runājāt par bataljona gatavību dažādām krīzēm. Jau šobrīd dzīvojam Covid-19 krīzes apstākļos. Kādas izmaiņas šī pandēmija ieviesusi zemessargu ikdienā?

-Esam gatavi turpināt atbalstīt valsts veselības sistēmu, iesaistoties cilvēku plūsmas regulēšanā vakcinācijas punktos. Ja būs nepieciešamība un Covid-19 situācija pasliktināsies, atbilstoši iespējām sniegsim atbalstu Valsts policijai Covid-19 ierobežojumu kontrolēšanā, ja tādi būs ieviesti. Esam gatavi turpināt sniegt atbalstu arī Valsts robežsardzei, ja būs tāda nepieciešamība.

Kāpēc savulaik izvēlējāties militāro karjeru?

-Militārā karjera bija mans aicinājums. To ietekmēja arī mans krusttēvs, kurš tolaik dienēja Zemessardzes 24.bataljonā un piedāvāja arī man iestāties Zemessardzē. Nelielu laiku posmu, īsi pirms iestāšanās Nacionālajā Aizsardzības akadēmijā, pats biju zemessargs. Vēlāk studēju akadēmijā, lai kļūtu par virsnieku. Gadiem ejot, esmu sapratis, ka šis ir mans dzīves aicinājums. Mani saista gods un cēlums, ko sevi nes mūsu zemessargi un karavīri.

Vai gribētu, lai bērni iet Jūsu pēdās, turpinot karavīru dinastiju?

-Man ir 19-gadīga meita un dēls, kuram ir septiņi gadi. Būdam Latvijā valsts armijas virsnieks, protams, gribētu, lai arī bērni dien Zemessardzē vai bruņotajos spēkos, bet to atstāšu viņu pašu ziņā. Puikam pagaidām patīk militārās lietas, viņš labprāt apskata arī manu militāro ekipējumu. Bet pagaidām dēls vēl ir pārāk mazs, ar laiku viņa intereses un izvēles vēl daudzreiz var mainīties. Ja būs interese par militārajām lietām, tad ieteikšu viņam sākt ar iestāšanos Jaunsardzē, un tad jau dzīve

rādīs viņa turpmākās izvēles.

Vai saviem bērniem kaut kādā veidā mācāt patriotismu?

-Protams. Tēvzemes mīlestība tiek nodota caur dažādiem valsts svētku pasākumiem, tos svinam arī mājās. Mācām bērniem arī par deportācijām, jo vēsturi nedrīkst aizmirst. Cenšos to visu skaidrot. Pricējās, ka tagad man būs vairāk laika, ko pavadīt kopā ar ģimeni, jo, pildot militāro dienestu Rīgā, viņiem varēju veltīt tikai nedēļu nogales, arī ne vienmēr, jo ģimene visu laiku dzīvoja Alūksnē. Tādēļ esmu ļoti gandarīts, ka man ir šī iespēja atgriezties mājās, Alūksnē.

Kā pavadāt savu brīvo laiku?

-Iespēju robežās brīvo laiku cenšos veltīt ģimenei. Mums izveidojusies tradīcija kopā doties uz dažādām dabas takām, baudīt aktīvu atpūtu. Vasarās labprāt braucu ar velosipēdu, dažreiz nodarbojos ar skriešanu, ziemā – slēpoju. Kādreiz interesēja arī makšķerēšana, bet tam šobrīd īsti neatliek laika.

Ko gribētu novēlēt savai komandai un pašam sev jaunajā amatā?

-Komandai novēlu – uzticēties viens otram! Bez uzticēšanās komandas darbs nav iespējams. Pats centīšos darīt visu, lai šo sadarbību veicinātu. Kā komandieru maiņas pasākumā minēja kapelāns, tēvišķi centīšos strādāt gan ar savu padoto štābu, gan ar zemessargiem. Daudzi zemessargi mani vēl atceras no tiem laikiem, kad darbojos Balvu un Alūksnes bataljonā. Personīgais kontakts man ir ļoti svarīgs, lai veidotu savstarpēju uzticamību. Protams, jāatdala dienesta attiecības no personīgajām, tā ir normāla prakse. Tomēr savu personālu parasti iepazīstu caur darbībām. Vienmēr esmu uzskatījis, ka cilvēka rīcība pastāsta daudz vairāk, nekā raksturojums personas lietā. Vērtēšu karavīrus un zemessargus pēc viņu rīcības.

Informē VUGD

Dzēs traktoru

11.jūlijā ugunsdzēsēji glābēji Latgalē steidzās uz Balvu novada Tilžas pagastu, kur dega traktors, siena prese un siena rullis 12m² platībā.

Novāc vēja nolauztos kokus

11.jūlijā ugunsdzēsēji glābēji Balvu novada Susāju pagastā atbrīvoja brauktuvi no nolūzuša koka.

13.jūlijā ugunsdzēsēji glābēji novāca pār ceļa braucamo daļu nolūzušos kokus Balvu novada Vectilžas pagastā un Tilžas pagastā.

14.jūlijā arī Abrenes ielā Viļakā un Balvu novada Medņevas pagastā ugunsdzēsēji glābēji novāca uz brauktuves nokritušos vēja lauztos kokus.

Aizdegas sausā zāle

14.jūlijā plkst. 18.14 saņemts izsaukums uz Viļakas ielu Baltinavā, kur dega sausā zāle 4m² platībā. Plkst. 18.42 ugunsgrēks likvidēts.

Deg siens

16.jūlijā plkst. 15.01 saņemts izsaukums uz Balvu novada Bērzkalnes pagastu, kur uz lauka dega siens 700m² platībā. Plkst. 15.42 ugunsgrēks likvidēts.

Mežā apmaldās cilvēki

13.jūlijā plkst. 8.36 VUGD saņēma izsaukumu uz Balvu novadu, kur mežā bija apmaldījušies cilvēki. Izmantojot autocisternas skaņas signālu, cilvēkam tika norādīts virziens izejai no meža, kur to sagaidīja Valsts policijas darbinieki. Plkst. 9.49 darbi notikuma vietā pabeigti.

19.jūlijā plkst. 9.09 tika saņemts izsaukums uz Balvu novada Šķilbēnu pagastu, kur cilvēks bija apmaldījušies mežā. Izmantojot ugunsdzēsības autocisternas skaņas signālu un sazinoties ar 112 zvanu centra dispečerēm, tika noteikta cilvēka atrašanās vieta. Cilvēks bija izgājis uz autoceļa, kur viņu atrada Valsts policijas darbinieki un nodeva Neatliekamās medicīniskās palīdzības dienesta mediķiem. Plkst. 10.06 darbi notikuma vietā pabeigti.

VUGD atgādina: ja plānojat doties uz mežu vai purvu, parūpējieties par drošību vēl pirms došanās dabā! Ņemiet līdzi uzlādētu mobilo tālruni un, ja iespējams, neejiet uz mežu vai purvu vienatnē. Lai izvairītos no apmaldīšanās, centieties iegāumēt vietu, kur esat iegājuši mežā un kur esat pārvietojušies!

Mežā aizliegts!

Mežos visā Latvijā saglabājas augsta ugunsbīstamība! Nesmēķējiet un nekuriniet ugunsgrēkus mežos un to tuvumā, nebrauciet ar motocikliem un kvadricikliem ārpus ceļiem! Ugunsgrēks var sākties no vismazākās dzirksteles, radot apdraudējumu iedzīvotājiem un zaudējumus mežu īpašniekiem. Pamanot meža ugunsgrēku, nekavējoties zvaniet uz vienoto ārkārtas palīdzības izsaukumu numuru 112 un pēc iespējas precīzāk norādiet notikuma vietu!

Iedzīvotāju ievērošanai! Gadījumā, kad jūsu apdzīvotās vietas tuvumā izcēlies meža vai kūdras purva ugunsgrēks, lai izvairītos no dūmu un to smakas iekļūšanas mājokļos, aizveriet logus un noslēdziet ventilāciju! Aicinām izvairīties no uzturēšanās piedūmotajā vidē un nedoties uz notikuma vietu! Situācijās, kad ugunsgrēka izplatīšanās apdraud mājas vai apdzīvotas vietas, var tikt uzsākta iedzīvotāju evakuācija, par kuras nepieciešamību klātienē informēs dienestu pārstāvji.

Iesaistīsies ugunsgrēku likvidēšanā

Pamatojoties uz Valsts ugunsdzēsības un glābšanas dienesta brīdinājumu par ekstremālu karstumu un augstu ugunsbīstamību, aizsardzības ministrs Artis Pabriks ir izdevis pavēli Nacionālajiem bruņotajiem spēkiem pēc pieprasījuma sniegt atbalstu ugunsgrēku likvidēšanā un to radīto seku pārvarēšanā. Saskaņā ar aizsardzības ministra pavēli, Nacionālie bruņotie spēki, ja nepieciešams, ugunsgrēku likvidēšanas un to radīto seku pārvarēšanas pasākumos visā valsts teritorijā vienlaikus var iesaistīt vairāk nekā 50 personas.

Fotomirkļi

* Sākums 1. lpp.

Svētki ir tur, kur esam mēs!



Bērzpils ielā pie "Ananasa". Baltinavas Mūzikas un mākslas skolas pūtēju orķestris, Baltinavas vidusskolas koris un Balvu Valsts ģimnāzijas koris.



Pie mākslas skolas. Tilžas kultūras nama deju kolektīvs "Palazdīte".



Krustojumā pie mākslas skolas. Balvu Mūzikas skolas koris un vokālais ansamblis.



Pie Balvu sākumskolas. Balvu sākumskolas deju kolektīvs "Saulstariņi".



Pie vides objekta "Gaiss" pilsētas parkā. Mūsdienu deju studijas "DI-dancers" deju grupas "Rozīnītes" un "Juniori".



Antona Rimoviča skvērā. Ciemiņi sasveicinājās ar Balvu Kultūras un atpūtas centra deju kolektīvu "Balvu vilciņš", Kubulu kultūras nama un Stacijas pamatskolas tautas deju kolektīvu "Cielaviņa".



Kultūras un atpūtas centra laukumā. Mūsdienu deju studija "Terpsihora".



Iepriecina diriģentu. Svētku vēstnesis diriģents Jānis Grigalis neslēpa prieku, ka Upītes bērnu un jauniešu folkloras kopa "Upīte" dziedāja latgaliešu valodā.



Partizānu ielā. Briēzuciema tautas nama folkloras kopa "Soldāni".



Pļaviņā pie norēķinu centra. Rugāju novada vidusskolas tautas deju kolektīvi.



Pie Balvu ūdensrozes. Tilžas vidusskolas koris. Balvu Mūzikas skolas koris un vokālais ansamblis.

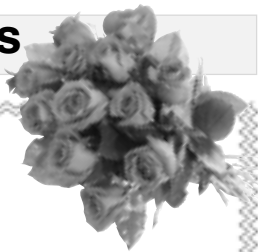


Balvu skvērā pie "Ziedu Laumiņas". Balvu Profesionālās un vispārīgglītojošās vidusskolas jauniešu deju kolektīvs "Kastanis".

Apsveikums

Ceļš izvēlēts man droši tālāk ejams,
Jo Dievs no sava troņa paredz to.
Man mīlestības tikums ļaudim sējams,
Lai elpo miers pār zemi šo.

Sirsniņi sveicam godājamo **Staņislavu Prikuli**
skaistajā dzīves jubilejā!
Pateicamies par kalpojumu mūsu draudzē! Lai Dievs svētī
turpmākos gadus!
Patiesā cieņā un pateicībā, Tilžas katoļu draudze

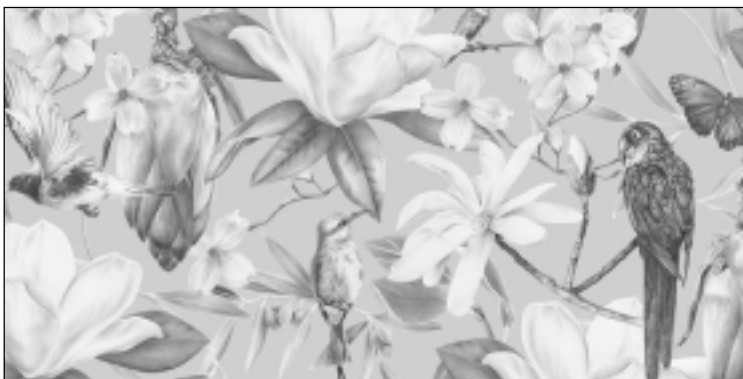


Reklāma

SIA "No Limits!" piedāvā grāmatvedības pakalpojumus un nodokļu konsultācijas.

- ✓ Uzņēmumā darbojas profesionāļu komanda ar bagātu darba pieredzi grāmatvedībā un nodokļu konsultēšanā.
- ✓ Grāmatvedības departamenta birojs atrodas Balvos, strādājām ar klientiem gan klātienē, gan attālināti visā Latvijā.
- ✓ Sazinoties tiks pastāstīts sīkāk par sadarbības iespējām.

SIA "No Limits!" Grāmatvedības birojs,
tālr. 26758704, gramatvediba@nolimits.lv



GIVEN

BY GRECARDI

JAUNS
JUVELIERIZSTRĀDĀJUMU
VEIKALS BALVOS!

ATKLĀŠANAS SVĒTKI UN
LOTERIJA

AR BALVU FONDU
1000 EUR!

22. – 25.07.

BRĪVĪBAS IELA 57, BALVI

Dažādi

DR.I.ZUŠA atvaļinājumā no 26.jūlija līdz 22.augustam. Aizvietos dr. S.Semjonova, Bērzpils 7.

Iebūvē ūdensvadus, kanalizāciju. Pieved smilti, granti, šķembas, melnzemi. Tālr. 25685918.

Veic meža inventarizāciju. Tālr. 28379483.

Dūmvadu, dabīgo ventilāciju, apkures ierīču, dūmeju apsekošana, tīrīšana, remonts, izgatavošana, mūrēšana, oderēšana, uzstādīšana. Celtniecības darbi, remontdarbi. Dūmu detektoru, uzstādīšana. Materiālu piegāde. Tālr. 22363236, 20404400.

Zāles smalcināšana, 50 EUR/ha. Tālr. 26512307.

Vālo un presē sienu. Tālr. 25599399.

SAMPO kombainu rezerves daļas: siksnas, skriemeļi, piķi, segmenti, reduktori u.tml. Droša piegāde visā Latvijā ar VENIPAK, LATVIJAS PASTA starpniecību. Tālr. 29349640.

Pārdod

Pārdod VW Golf 4, 1.9 tdi, 2001.g., TA līdz 09.12.2021. Labā tehniskā kārtībā, EUR 1650. Tālr. 26394573.

Pārdod metāla jumtus un notek sistēmas no ražotāja. Cena no 6,50 EUR/m². Tālr. 28382940.

Metāla jumta segumi par labām cenām. Piegāde, uzstādīšana. Tālr. 26360938.

Skaldīta malka. Cena 23 EUR/berkubā. Piegādes apjoms līdz 7 berkubiem. Ir sausā. Tālr. 25543700.

Pārdod pašu audzētus ziemas ķipokus, Baznīcas 31. Tālr. 25600984.

Jaunputni, dējējvistas. Tālr. 29424509.

Pārdod sivēnus. Tālr. 26462278.

Pārdod sivēnus Šķilbēnu pagastā. Tālr. 29118137.

Pārdod sivēnus. Tālr. 29234943.

Pārdod apsēklotu sarkanraibu teli, atnesisies janvārī. Tālr. 26420208.

Piedāvā darbu

Vajadzīgs C kategorijas AUTOVADĪTĀJS uz piena cisternas Rugāju pienotavā. Darba samaksa pēc vienošanās. Tālr. 29430409.

ZS "Liepas" piedāvā darbu KOMBAINA OPERATORAM. Pieredze obligāta, darbs ar Claas kombainu. Atalgojums no 7 EUR/ha. Sīkāk pa tālr. 28783687.

Paziņojums



Pasūti - www.kunturi.lv

Līdz 31.jūlijam
1/4 cūkas - **TIKAI 2,50 EUR/kg**
Piegāde bez maksas
Tālr. 26471205

Izsole

Balvu novada pašvaldība izsludina atklātā mutiskā izsolē ar augšupejošu soli nekustamo īpašumu Abrenes ielā 4A, Viļakā, Balvu nov., ar kadastra numuru 3815 001 0241, kas sastāv no vienas zemes vienības ar kadastra apzīmējumu 3815 001 0241, platībā 197 m². Izsoles sākumcena: EUR 488,23 (četri simti astoņdesmit astoņi eiro 23 centi).

Ar izsoles noteikumiem var iepazīties Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv. Informācija par izsoli tiek publicēta oficiālajā izdevumā elektroniskā formātā vietnē vestnesis.lv, Balvu novada pašvaldības mājaslapā www.balvi.lv un Ziemeļlatgales laikrakstā "Vaduguns".

Izsoles pretendenti pieteikumu dalībai izsolē var iesniegt Balvu novada pašvaldībā ne vēlāk kā līdz 2021.gada 3.septembrim plkst. 16.00 Balvos, Bērzpils ielā 1A.

Visiem pretendentiem līdz 2021.gada 3.septembra plkst.16.00 jāiemaksā drošības nauda 10% apmērā no nomas tiesību nomas maksas nosacītās sākumcenas, t.i., EUR 48,82 (četrdesmit astoņi eiro 82 centi) un reģistrācijas maksa EUR 5 (pieci eiro), Balvu novada pašvaldības, Reģ.Nr. 90009115622, bankas kontā: AS "Citadele banka", konts: LV 05PARX0012592970001.

Izsole notiks Bērzpils ielā 1A, Balvos, 3.stāva sežu zālē, 2021.gada 7.septembrī plkst.10.00.

Pērk

4PLUS PĒRK APSES ZĀĢBAĻĶUS.

Alūksnē, Merķeļa ielā 20,
un pie ceļa visā Latgalē un Vidzemē

Tālr. 29276883

Augstas cenas, ātra samaksa.

IEPĒRK MĀJLOPUS
-AUGSTAS CENAS
-SAMAKSA TŪLĪTĒJA
-ELEKTRONISKIE SVARI
tel. 27777733
www.galasparstrade.lv

IEPĒRKAM
Ielļopus, telas
810 Ielļopiem
augstas cenas!
t.: 62003939

Z.s "Strautiņi"
iepērk **mājlopus.**
Samaksa tūlītēja. Labas cenas.
Tālr. 29411033.

Pērk mežus, zemi, izcirtumus, cirsma. Tālr. 29433000.

Pērk mežus, cirsma. Tālr. 29419597.

Pērk meža, lauksaimniecības zemi. Tālr. 29386009.

Pērk zirgus. Tālr. 25943753.

Vēlaties pārdot mežu, jaunaudzi vai cirsma? Zvaniet! Palīdzēšu Jums veikt drošu darījumu un saņemt augstāko cenu! Tālr. 26564779.

PĒRKAM

* Augošu koku cirsma un sortimentus pie ceļa;

* **Papirmalku ostās:**
(Rīgā, Mērsragā, Liepājā)

Meža īpašniekiem:

- Veicam bezmaksas konsultācijas;
- Palīdzam meža taksācijas sagatavošanā, cirsma iestigošanā;
- Palīdzam iesniegt cirsma pieteikumu VMD.



Telefoni informācijai: 26115369; 67804343
www.metsaforest.com/lv

Pērk traktorus T-40, T-16, T-25, MTZ 52/80, 82, KUN-08, piekabes un agregātus jebkādā kārtībā. Tālr. 22499148.



Indekss 3004

IZNĀK OTRDIENĀS, PIEKTDIENĀS
IZDEVĒJS
SIA "BALVU VADUGUNS"
Nodokļu maksātāju apliecības Nr.
LV43203002982

REDAKCIJAS ADRESE
TEĀTRA IELĀ 8
BALVOS, LV-4501
NORĒĶINU KONTS

A.S. SEB BANKA
Nr. LV21UNLA0024000467345,
kods UNLALV2X

Publicētie materiāli ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli.
Par faktu, skaitļu pareizību, kā arī par sludinājumu tekstiem
atbild to autors.

REKLĀMA, SLUDINĀJUMI

D.Dimitrijeva

T. 64507018
26161959

REDAKTORS E.GABRANOVŠ - T. 29360850
ŽURNĀLISTI: S.KARAVOIČIKA; ZLOGINA,
IZINKOVSKA, M.SPRUDŽĀNE, I.TUŠINSKA,
A.LOČMELIS - T. 29360850
KOREKTORE A.SOCKA
GRĀMATVEDE S.BĒRZIŅA - T. 25908200
ŠOFERIS A.KIRSANOVŠ - T. 27870730
Tālrunis-autoatbildētājs - 64520961

e-pasts: vaduguns@apollo.lv
mājaslapa: vaduguns.lv

Datorsalikums-

SIA "Balvu Vaduguns",
D.VILČUKS
Iespiests SIA "Latgales
Druka", Rēzeknē,
Baznīcas 28
TIRĀŽA - 2710